

[Margrete Auken]

Jeg vil meget anbefale, at Folketinget vedtager vore ændringsforslag, og jeg har to tungtvejende grunde. For det første reparerer de på det kaos, som det andet ændringsforslag skabte i loven. Jeg fatter faktisk ikke, at der ikke blev råbt op ovre i Justitsministeriet over, at man pludselig indfører nye begreber i loven. Der dukker et begreb op, der hedder – jeg tænker her på bemærkningerne til ændringsforslag nr. 2 og 3 i betænkningen – lægmandselementet. Det fandtes mig bekendt ikke i ministerens fortræffelige lovforslag, men pludselig dukker det op, og det bliver oven i købet sådan, at det er dyreorganisationerne, der skal repræsentere »lægmandselementet«. Det er simpelt hen en forvirring, der er kommet ind.

Der er også kommet en anden forvirring ind, og det er, at man har opfundet noget, man kalder »sygdomsbekæmpende organisationer«, som om de andre ikke var det. Det vil sige, at ministeren kommer til, ved at støtte det forslag, at sige, at der findes organisationer, der har andre interesser end sygdomsbekæmpelse, og som har lov til at sidde med på den måde her.

Så simpelt hen om ikke for andet, altså hvis ministeren og flertallet herinde har noget imod, at vi vægter hensynet til dyrene lige med hensynet til sygdomsbekæmpelsen og synes, det er for voldsomt, så for at få lidt orden ind i denne lov igen skal man støtte vore forslag, så er den på plads.

Lad mig lige understrege, at hvis man får repareret på forslaget igen, har vi fastholdt, at dyreorganisationerne godt kan udpege ikke-læge repræsentanter til tilsynet. Det har de også kunnet før, men pludselig er det, som om de skal udpege læge repræsentanter.

For det andet får vi fastslået, at den side, der ikke er dyreorganisationernes, repræsenterer den sygdomsbekæmpende side, og det er faktisk meget vigtigt, for hvis ikke det understreges skarpt, at det gælder samtlige dér, så betyder det, at man indfører nye legitime interesser, for hvad skal Statens Lægevidenskabelige Forskningsråd, hvad skal Statens Jordbrugs- og Veterinærvidenskabelige Forskningsråd, og hvad skal Industrirådet dér, hvis ikke det udelukkende er for at varetage den sygdomsbekæmpende side?

Jeg vil under alle omstændigheder bede ministeren – hvis han har tænkt sig ikke at stemme for vore ændringsforslag – at forkla-

re, hvordan dette hænger sammen, og hvad de andre mennesker skal dér.

Og lad mig i forlængelse af det sige: der er ingen af os, der påstår, at disse organisationer, forskningsrådene og for den sags skyld heller ikke Industrirådet – vi påstår det i hvert fald ikke højt – har andre interesser end at varetage sygdomsbekæmpelse. Der er heller ingen af dem, der er dyremishandlere. På den anden side har dyreorganisationerne da ikke til hensigt at forbyde alle dyreforsøg; også de er interesseret i, at der bliver lavet dyreforsøg.

Hele loven går ud på at sige: vi står i et dilemma her, vi står i en konflikt mellem to virkelig modsatrettede hensyn, og det er nødretsprincippet, der gælder. Og når vi er oppe at tale principielt om brugen af dyr i sygdomsbekæmpelse, er der næsten heller ingen grænser for, hvilken patos der kan lægges for dagen. Det er også godt, hvis den bare kunne holde til lige hen om hjørnet. Det forfærdelige er, at så snart de mest kortsigtede interesser kommer til at spille ind, så viger dyrenes interesser.

Det var derfor, vi var så glade for det lovforslag, ministeren lagde frem, for det fik virkelig slået dette fast, og så går der altså kludder i det med det dér forvildede og forvirrede ændringsforslag.

Jeg vil også godt lige minde om, at under hele behandlingen af dette lovforslag har vi haft et utal af deputationer, som har forsikret os om, at det blev meget mere besværligt at lave dyreforsøg, og stort set et samlet Folketing har så sagt: ja tak, det var faktisk også meningen med loven.

Så har vi spurgt, om der var forsøg, der ikke kunne laves. Nej, det er der ikke, men det bliver mere besværligt. Det skulle det faktisk også blive, ingen af os havde drømt om andet, end at vi ville opretholde den holdning til det. Og så fordi nogle enkelte organisationer, som jeg i øvrigt har meget sympati for, er en anelse fikserer her i allersidste ombæring – og det anerkender jeg de har været – lykkes det altså at rende et par stykker herinde over ende, og det anerkender jeg ikke, for så fik var den heller ikke, at den ikke kunne gennemskues. Man kunne godt se, hvad det forslag drejede sig om, da man pludselig fik indført noget, man kaldte det folkelige element for sygdomsbekæmpel-